

ZNOVA A Z GRUNTU

Foto: Roman Albrecht

Blíží se nám, vážení a milí kolegové, největší svátek, který jako křesťané můžeme oslavit. Blíží se nám vrchol liturgického roku, blíží se nám to, nač jsme se spolu s celou církví od Popeleční středy připravovali. Zkrátka a dobře – blíží se nám Velikonoce. Už v tomto měsíci se jich dočkáme.

Troufnu si tvrdit, že mi jistě dáte za pravdu, když prohlásím, že v této době nebudeme moci hovořit o ničem jiném než o slavení jedné konkrétní svátosti. A když se zeptám které, věřím, že mi bez delšího váhání správně odpovíte – ano, je to křest.

Křest je velice úzce s Velikonoce spojen. Vždyť křtem jsme byli ponořeni do Kristovy smrti a zmrtvýchvstání – a právě tyto události oslavujeme o Velikonocích. V obřadech Veliké noci má své místo obnova křestního slibu – tu nikde jinde během liturgického roku v takové míře a s takovou důležitostí nenajdeme. A především: právě o velikonoční vigílii by měli být pokřtěni dospělí lidé, kteří uvěřili v Krista a na svůj křest se dosud intenzivně připravovali.

JAK TO VYPADÁ?

Pojďme se nyní podívat na to, co bychom z křestních obřadů mohli vyčíst. A jistě si to rádi přečtete i vy, kteří jste dosud ve své farnosti, ve svém kostele křest dospělého člověka nezažili. Alespoň si budeme moci uvědomit, co pro nás samotné náš křest znamená. Zajímavé je už to, že přednostně by měl dospělého člověka křtít biskup. A chce-li takového člověka pokřtít nějaký kněz, např. farář, musí biskupa požádat o souhlas. Pročpak tomu tak je? Určitě ne proto, aby se lépe nakrmil „úřední šiml“. Je to proto, že biskup je hlavou místní církve – diecéze. A když je někdo křtěn, má to svůj význam pro celou církev, pro celou diecézi.

Kandidát křtu je představen všem přítomným. Měli bychom zpozornět – to, co se děje, není jen soukromá záležitost právě tohoto jednoho člověka, který křest přijímá. Týká se to nás všech – nakolik jsme sami pokřtěni, nakolik sami patříme ke Kristovu tělu – církvi. A ostat-

ně kněz či biskup, který vede bohoslužbu, nás na to upozorňuje: „Bůh chce rozmnožit naše shromáždění křtem tohoto vyvoleného. Provázíme ho ke křtu svými modlitbami ve společenství všech svatých.“

VŠECH SVATÝCH?

Ano, vážení pánové, i ti mají co dělat se křtem. Církev totiž není omezena jen na své žijící, zde na zemi viditelné členy. Patří k ní i ti, kdo nás předešli na věčnost, a zvláště to platí o těch, které ctíme jako světce a světi-ce. Také do jejich společnosti vstupuje ten, kdo přijímá křest, také do jejich společnosti patříme my pokřtěni. Proto je prosíme o přímělu v litaních.

Rád bych zdůraznil také slova následující modlitby: „Všemohoucí, věčný Bože, sešli svého Ducha na tohoto svého služebníka, který se má skrze křest narodit k tvému životu, a stůj při nás se svou láskou, až ho budeme křtít: učiň ty sám svou mocí, čeho je naše pokorná služba znamením.“ Ano, pánové – stojí zde „budeme křtít“, nikoli „budu křtít“, „naše služba“, nikoli „moje služba“. Křest není úkonem jednotlivce, nýbrž společenství církve.

MOJE VÍRA – NEBO NAŠE VÍRA?

Samotnému křtu předchází velice důležitá věc: vyznání víry toho, kdo má být pokřtěn. Církev zastoupená biskupem či knězem se ho opakovaně ptá: „Věříš...?“ A on odpovídá: „Věřím.“ K tomu podotýká francouzský teolog Paul De Clerc:

„Tato forma obřadu... ve skutečnosti ukazuje samu strukturu víry. Víra totiž nepochází od nás: je to Bůh, který nás miluje jako první a nabízí se nám v Ježíši. Stejně tak nám církev při křtu nabízí víru – dává nám ji a svobodně nás staví do naší skutečné role před Bohem.“

Je to tedy víra církve – naše víra, na niž konkrétní jednotlivý člověk odpovídá svou vírou – ano, to je i moje víra. A právě v této víře, v tomto vyznání je vzápětí pokřtěn ve jméno Otce i Syna i Ducha Svatého – ve jméno Boha, který je společenství osob, a tak se i on sám stává součástí společenství osob.

A CO KMOTR?

Kmotr má, vážení kolegové, nesmírně důležitou úlohu. Ta nespočívá v tom, že by měl svému kmotrěnci věnovat na památku hodinky či řetízek. Kmotr totiž zde zastupuje celou církev – při křtu samotném se svého svěřence dotýká a vyjadřuje tak, že je to církev, která dotýčeného ke křtu přivádí a přijímá. A po udělení křtu rovněž v zastoupení celé církve obléká nově pokřtěnému bílé roucho a předává mu svíci zapálenou od paškálu.

Můžeme říci, že kmotr je vlastně pro svého kmotrěnce jakýsi „velvyslanec církve“. A úřad velvyslance přece jediným úkonem nekončí, nýbrž naopak – začíná. Kmotr má totiž ještě jeden nesmírně důležitý úkol: má seznámit kmotrěnce se společenstvím církve, to znamená se zcela konkrétními lidmi.

Zkuste si, vážení a milí, zjistit, kdo je váš křestní kmotr. A zkuste ho poprosit, ať spolu s vámi prožije co nejlépe poslední dny, které zbývají do Velikonoc. Ať vám pomůže – jako velvyslanec církve – připravit se na jejich prožití ve společenství s církví, na obnovu křestního slibu. A třeba bude tato doba i obnovou vašeho vztahu s kmotrem, s farností... Třeba budete moci říci – neslavím jen já; slavíme my.

Úspěšné obnovování přeje Zdeněk Dršťka

ZDE LEŽÍ NAŠ SPASITEL

Z CYKLU: „MUŽI VRČENÍ K LIKVIDACI“
AUTOR: CZINA

